

Lukáš: NESKORÝ PRÍCHOD DOMOV

Tento príbeh píšem, keď som už dospelý. Spomínam si na to, keď som mal 12 rokov. Mój otec bol prísny, zásadový muž. Tvrdá povaha. Tresty u nás doma boli bežné, najčastejšie sa bral do ruky práve remeň.

Je piatok večer. S chalanmi hrám futbal na ihrisku. Mal som byť doma presne o 19:00 ako mi to nariadil otec. Lenže hodinky som so sebou nemal. Bolo krásne počasie. Futbal bol v plnom prúde. Chalani bojovali, každý chcel vyhrať. „Ja už asi pôjdem, už bude asi dosť veľa hodín.“ hovorím chalanom. „Lukáš, dohraj to s nami. Určite vyhráme.“ Nechal som sa prehovorit' a hrali sme ďalej. Vôbec som netušil koľko bolo hodín, keď som sa pobral domov. Tušil som, že asi meškám. Otec bol na nočnej, snáď to nebude také zlé. Mama ma nezvykla tvrdo trestať.

Otváram dvere, mama ma už čaká. „Lukáš, kde si bol? Pozri koľko je hodín, doma si mal byť pred dvoma hodinami.“ Zostal som v šoku. Tak to som poriadne prehnal. Mama mi vyčistila žalúdok: „Už som chcela volať políciu, máš len 12 rokov, čo si to dovoľuješ? Zajtra si to s tebou vyrieši ocino.“ Zostal som zarazený, mama mu to chcela asi požalovať. „Mami, prosím, otcovi to nehovor. Už sa to nikdy nezopakuje.“ „Okamžite do sprchy a spať, už je deväť hodín.“ Odchádzam spať, ťažko sa mi zaspáva, rozmyšľam nad tým, čo bude zajtra.

Je tu nový deň. Ráno prišiel ocino z práce. Išiel rovno spať, o mne reč nebola. Snáď mama zabudla. Bolo približne 11 hodín, keď otec vstal. Išiel do kuchyne, aby sa najedol. A už je to tu: „Miláčik, vieš, čo sa včera stalo, Lukáš, prišiel domov o 2 hodiny neskôr ako sme mu nariadili, bála som sa. Chcela som volať na políciu. Mal by si mu dohovoriť, inak nám prerastie cez hlavu.“ Všetko som to počúval cez pootvorené dvere. Otec vstal a ide smerom k mojej izbe.

„Lukáš, pod' so mnou, musíme sa porozprávať.“ „O čo ide oci?“ Tváril som sa, že o ničom neviem. Ani neviem ako, už sme boli v obývačke, kde zvyčajne bývali pohovory s rodičmi, keď som mal prúsery. Otec začal s vyšetrovaním: kde som bol? prečo som prišiel neskoro? koľko som meškal? Z môjho hlasu bolo cítiť strach, vedel som čo ma čaká. Otec na záver zavelil: „Takže si to spočítajme: nemal si hodinky, hral si futbal a meškal si domov presne 1 hodinu a 50 minút. Nezdá sa ti, že si ešte mladý na takéto meškanie?“ Zostal som ticho so sklonenou hlavou, nemal som odvahu pozrieť na otca a niečo hovoriť. Ocino jasne povedal: „Lukáš, prines si remeň.“ Cítil som sa bezbranný, poslúchol som. Išiel som do skrine na chodbe. Presne som vedel, kde je remeň zavesený, nešiel som si preň prvýkrát. Bol to starý hrubý vojenský remeň. Nikto ho už nenosil. Používal sa len na trestanie. Poslušne som ho podal otcovi a dúfal som, že výprask bude mierny. Otec mi dal pokyn: „prehni sa cez kreslo.“ Hneď som sa prehol ako zvyčajne, aby som otca viac nerozzúrnil. A výprask začal. Remeň

dopadal na môj zadok. Dost' to štípalo. Au, au, au. Po chvíľke výprask prestal. „A teraz si daj dole tepláky, aby si si ten výprask dobre zapamätal.“ Toto ma šokovalo. Vždy som dostával výprask len cez nohavice. „Nerozumel si? Mám ti to zopakovať?“ Spýtal sa ocino. „Nie, nemusíš, rozumel som.“ potichu som odpovedal a už som si aj pomaly sťahoval tepláky ku členkom. Zadok zostal chránený len tenkými bledomodrými slipmi. Opäť som sa prehol a dostal som asi ďalších 10. Aúúúú, to bolíííí. Bola to hrozná bolesť, prvýkrát som dostal výprask remeňom cez slipy. Výprask skončil. „Môžem sa už postaviť?“ Potichu som sa spýtal otca uplakaným hlasom. „Môžeš.“ Postavil som sa rukami si držal ubolený štíhly zadok. „Čo mi povieš, Lukáš?“ Spýtal sa otec. „Prepáč oci, že som meškal domov, nebude sa to už opakovať.“ odvetil som uplakaným hlasom. „To dúfam, že sa už opakovať, nechcel by som ťa znovu takto nepríjemne trestať.“

Od tej doby som už nikdy tak dlho nemeškal a výprask cez slipy remeňom som už nedostal nikdy. No na tento výprask spomínam dodnes.

www.spankboy.cz